

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/100/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417217345
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4417217345.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: U. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, o zaplatenie 674,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 18Csp/240/2017-79 zo dňa 13. novembra 2018 v spojení s dopĺňacím rozsudkom okresného súdu č. k. 18Csp/240/2017-139 zo dňa 10. júla 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a s tým spojeným rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania z r u š u j e a v tomto rozsahu vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 345,65 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 345,65 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal (III. výrok). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1, 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "OZ" alebo "Občiansky zákonník"), § 1 ods. 2, 3 písm. f), § 9 ods. 1 písm. l), § 11 ods. 1 písm. b), d), § 24 ods. 1, § 25f ods. 6 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že právny predchodca žalobcu sa cestou svojho právneho zástupcu žalobou doručou na súd dňa 18.12.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť sumu 674,44 Eur s príslušenstvom a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 16.08.2013 zmluvu o pôžičke evidovanú pod číslom 6154418 na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej celkovú sumu pôžičky 800 Eur. Žalovaná mala pôžičku splácať v pravidelných 60 mesačných splátkach po 24,95 Eur. Do dňa podania žaloby žalovaná uhradila sumu 454,35 Eur. V súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve právny predchodca žalobcu dňa 31.12.2014 vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok a upozornil ju na možnosť zosplatnenia celého úveru, žalovaná však dlžné splátky neuhradila. Právny predchodca žalobcu úver zosplatnil dňa 19.02.2015, o čom informoval žalovanú dňa 25.02.2015. Žalovaná dlžnú sumu neuhradila. Podaním doručeným na súd dňa 10.01.2018 požiadala žalujúca strana o zmenu na strane žalobcu z dôvodu zániku pôvodného žalobcu. Súd o zmene na strane žalobcu rozhodol uznesením č. k. 18Csp 240/2017 zo dňa 21.02.2018. Podaním doručeným na súd dňa 16.04.2016 požiadala žalobca o zmenu sporovej strany - žalobcu preto, že zmluvou o postúpení pohľadávok bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému postúpená na žalobcu. Súd návrhu na zmenu sporovej strany vyhovel uznesením č. k.: 18Csp 240/2017 zo dňa 06.05.2018. Súd žalobu doručil žalovanej dňa 15.08.2018 a vyzval ju, aby sa k žalobe v súlade s § 167 ods. 2

CSP vyjadrila v lehote určenej súdom. Žalovaná na výzvu súdu nereagovala. Súd vykonal dokazovanie zmluvou o pôžičke, predžalobnou upomienkou, oznámením o zosplatnení úveru, prehľadom splátok a úhrad, oznámením o postúpení pohľadávky, nahliadnutím do internetového portálu NBS, ďalšími v spise doloženými dokladmi a zistil nasledovný skutkový a právny stav: Zo zmluvy o pôžičke číslo 1068799 zo dňa 16.08.2013 mal súd preukázané, že právny predchodcu žalobcu - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaná uzavreli zmluvu o pôžičke, celková suma pôžičky bola 800 Eur, mesačná splátka pôžičky bola 24,95 Eur, RPMN bola určená vo výške 32 %, úroková sadzba bola určená vo výške 32 %, termín konečnej splatnosti úveru bol uvedený ako 08/2018. Ďalšie ustanovenia zmluvy a podmienky k zmluve o pôžičke boli písané drobným, takmer nečitateľným písmom. Z predžalobnej upomienky zo dňa 31.12.2014 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu nedoplatku na splátkach vo výške 74,85 Eur a upozornil ju na možnosť zosplatnenia úveru. Žalovaná výzvu prevzala dňa 14.01.2015. Z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 25.02.2015 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu úver zosplatnil a vyzval žalovanú, aby mu uhradila sumu 794,40 Eur. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázané, že žalovaná zaplatila právneho predchodcovi žalobcu sumu 454,35 Eur. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 21.03.2018 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovanej vo výške 760,98 Eur žalobcovi. Podľa internetovej stránky Národnej banky Slovenska (www.nbs.sk <<<http://www.nbs.sk/>>>), časť banková úroková štatistika mal súd preukázané, že v auguste 2013, teda v čase uzavretia zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola ročná percentuálna miera nákladov pre spotrebiteľské úvery v priemere 16,4910 %. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že zmluva o poskytnutí pôžičky uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je spotrebiteľskou zmluvou. Táto zmluva neobsahuje správne uvedenú ročnú priemernú mieru nákladov tak, ako to predpokladá zákon č. 129/2010 Z.z. v platnom znení. V zmluve je uvedená ročná priemerná miera nákladov vo výške 32 %, podľa údajov Národnej banky Slovenska bola v období august 2013, teda v čase, keď bola zmluva uzavretá ročná priemerná miera nákladov vo výške 16,4910 %. Zmluva o poskytnutí pôžičky navyše neobsahuje presne určené termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia tak, ako to predpokladá zákon číslo 129/2010 Z.z. v platnom znení. Výška splátky úveru je uvedená v zmluve len jednou sumou z ktorej údaje uvedené v § 9 ods.1 písm. l/ zákona číslo 129/2010 Z. z. v platnom znení nevyplývajú. V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani presne uvedená konečná splatnosť úveru, teda nie je naplnená dikcia § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Takéto určenie konečnej splatnosti úveru súd takisto nepovažuje za dojednanie v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Navyše, celá zmluva je písaná drobným, takmer nečitateľným písmom - snahou právneho predchodcu žalobcu nebolo podľa názoru súdu uzavrieť rovnovážny a spravodlivý zmluvný vzťah, ale jednotlivé ustanovenia zmluvy uviesť tak, aby boli pre žalovanú - teda spotrebiteľa - nezrozumiteľné, takýto postup právneho predchodcu žalobcu nie je v súlade s dobrými mravmi. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval zmluvu o poskytnutí pôžičky uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou za bezúročnú a bez poplatkov. Pretože súd považoval zmluvu o poskytnutí pôžičky za bezúročnú a bez poplatkov, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi len rozdiel medzi sumou, ktorú právny predchodca žalobcu žalovanej skutočne požičal a sumou, ktorú mu žalovaná vrátila (800 Eur mínus 454,35 Eur sa rovná 345,65 Eur). Vo zvyšnej časti súd žalobu v časti zaplatenia istiny zamietol. Úrok z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil súd považuje za uplatnený správne čo do výšky a času, kedy sa žalovaná do omeškania dostala, úrok z omeškania však zaplatí žalovaná žalobcovi len zo sumy 345,65 Eur, teda zo sumy, ktorú žalobcovi nezaplatila. Vo zvyšnej časti súd žalobu v časti zaplatenia úroku z omeškania zamietol. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 s prihliadnutím na § 262 ods. I CSP. Čistý úspech žalobcu a žalovanej v konaní bol približne rovnaký, súd preto žiadnej sporovej strane nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku súd prvej inštancie podal odvolanie v zamietajúcej časti a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania žalobcu z dôvodu, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), domáhajúc sa, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 328,79 Eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 328,79 Eur od 03.03.2015 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Zároveň navrhol, aby súd opravil výrok č. I napadnutého rozsudku tak, že doplní dátum počiatku omeškania 03.03.2015. V odvolaní uviedol, že právny názor súdu I. inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov

z dôvodu nesprávne uvedenej priemernej RPMN je nesprávny, pričom však nie je jasné, z akých údajov súd I. inštalácie vychádzal, navyše nie je zrejme na základe čoho došiel k zisteniu priemernej RPMN v úverovej zmluve vo výške 32 %. Výška priemernej RPMN je v úverovej zmluve vyjadrená číselným údajom 46,06 % tak, ako je tento údaj uvedený v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2013 pre úvery vo výške do 1500,00 Eur vrátane so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MFSR v súlade s ust. § 21 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. Výška priemernej RPMN je tak v zmluve uvedená správne. RPMN vo výške 32 % pre dotknutý úver je vyčíslená na základe parametrov dotknutého úveru. Taktiež namietal zistenie súdu I. inštalácie o neuvedení termínov splatnosti splátok a termínu konečnej splatnosti úveru. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade „08/2018“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. V tejto súvislosti odkázal na vyhlášku MFSR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne z jej prílohy v časti vysvetliviek 2C vyplýva: „Ak z predchádzajúcich údajov o počte a termínoch splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru nie je zrejme konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa, do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétny dátum, alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný“. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 16.08.2013, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.09.2013, konečná splatnosť úveru a doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok, tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.08.2018. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok a to v čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaná ako spotrebiteľ mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 8/2018 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do augusta 2018. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. V prejudiciálnej otázke: Má sa článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 vykladať tak, že údaje vyžadované týmto ustanovením (konkrétne, frekvencia splátok), musí byť v zmluve individualizovaný na podmienky danej konkrétnej zmluvy [v princípe uvedením presných dátumov (deň, mesiac, rok) splatnosti jednotlivých splátok], alebo postačí, ak sú v zmluve obsiahnuté všeobecným odkazom na objektívne zistiteľné parametre, z ktorých je možné ich odvodiť (napríklad klauzulou, mesačné splátky sú splatné najneskôr do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca, prvá splátka je splatná do jedného mesiaca od podpisu zmluvy a každá ďalšia splátka je splatná vždy po jednom mesiaci od splatnosti predošlej splátky, alebo iným podobným spôsobom) Súdny dvor EÚ rozhodol, že cieľ vyššie uvedeného ustanovenia je splnený, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Za daných okolností sa má článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Podporne odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 12Co/284/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15Co/225/2017, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16Co/105/2017. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Jeho právny predchodca neporušil žiadne povinnosti, preto mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Zároveň poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.03.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (jedná sa o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla a v zásade sankcia bezúčinná a bezpoplatkovosť primeraná. Zároveň navrhol vydanie opravného

uznesenia z dôvodu absencie termínu počiatku omeškania, z ktorého nám súd I. inštancie priznal nárok na úrok z omeškania tak, že počiatkom omeškania je 03.03.2015.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozhodnutie ponecháva na úvahe Krajského súdu v Nitre.

4. Súd prvej inštancie dňa 10. júla 2020 vydal doplniaci rozsudok, ktorým rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 18Csp/240/2017-79 zo dňa 13.11.2018 vo vyhovujúcej časti doplnil o text zo sumy 345,65 Eur od 03.03.2015 do zaplatenia.... z dôvodu, že súd prvej inštancie pri vyhlásení rozsudku vo veci dňa 13.11.2018 opomenul rozhodnúť o tom odkedy priznáva žalobcovi úrok z omeškania z priznanej sumy, teda zo sumy 345,65 Eur. Súd prvej inštancie teda rozsudok vyhlásený na pojednávaní dňa 13.11.2018 v tejto časti doplnil.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec (odvolanie žalobcu) ako podané včas (362 ods.1 CSP) oprávnenou osobou v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127, § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zamietajúcej časti v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov konania zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP a nové rozhodnutie. V odvolaní nenašiel (vyhovujúcej) časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť (I. výrok).

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

9. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci (pokiaľ s jedná o odvolaní napadnutú zamietajúcu časť rozsudku v rozsahu napadnutom odvolaní žalobcu) neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu.

10. Predmetom konania bola žaloba, ktorou sa právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding a.s.) domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 674,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 %

ročne od 03.03.2015 do zaplata, titulom uzatvorenia zmluvy o pôžičke č. 1068799 zo dňa 16.08.2013, na základe ktorej právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding a.s.) poskytol žalovanej pôžičku vo výške 800 Eur. Nakoľko žalovaná uhradila len sumu 454,35 Eur, veriteľ v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyzval žalovanú listom zo dňa 31.12.2014 - predžalobná upomienka, k úhrade dlžných splátok, pričom žalovanú upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Žalovaná ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradila, veriteľ dňa 19.02.2015 úver zosplatnil, o čom žalovanú informoval listom z dňa 25.02.2015. Žalobca si uplatnil aj zákonný úrok z omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, pričom v zmysle zmluvných podmienok - piatym dňom od podania na poštovú prepravu sa zásielka považuje za doručení. Súčasťou pohľadávky žalobcu sú aj náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky, vo výške 15,48 Eur. Uznesením č. k. 18Csp/240/2017-42 zo dňa 21.02.2018 súd prvej inštancie rozhodol, že v konaní bude pokračovať so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, nakoľko pôvodný žalobca preukázal, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok zanikla v dôsledku zrušenia spoločnosti formou rozdelenia.

11. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci (v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 345,65 Eur s príslušenstvom) zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 2, 3 písm. f), § 9 ods. 1 písm. l), § 11 ods. 1 písm. b), d), § 24 ods. 1, § 25f ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že žaloba žalobcu v tejto časti nebola dôvodne podaná, keďže zmluva o poskytnutí pôžičky uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje správne uvedenú RPMN, pretože v zmluve bola uvedená RPMN vo výške 32 %, avšak podľa údajov NBS bola v období august 2013 RPMN vo výške 16,4910 %. Zmluva tiež neobsahuje presne určené termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatnosti, pretože výška splátky je v zmluve uvedená len jednou z sumou z ktorej údaje uvedené v § 9 ods. 1 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplývajú a tiež súd dospel k záveru, že v zmluve uvedený ani termín konečnej splatnosti úveru, teda nie je naplnená dikcia § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Pretože súd považoval zmluvu o poskytnutí pôžičky za bezúročnú a bez poplatkov, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi len rozdiel medzi sumou, ktorú právny predchodca žalobcu žalovanej skutočne požičal a sumou, ktorú mu žalovaná vrátila (800 Eur - 454,35 Eur = 345,65 Eur). Úrok z omeškania súd považoval za uplatnený správne čo do výšky i času, kedy sa žalovaná dostala do omeškania, preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania v časti, ktorú žalovaná nezaplatila, teda zo sumy 345,65 Eur, vo zvyšnej časti istiny a úroku z omeškania žalobu zamietol.

13. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

15. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

16. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> musí obsahovať tieto náležitosti: písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ... písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú

čiasťku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ... písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

17. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

18. Odvolací súd ako prvé skúmal aktívnu vecnú legitímáciu na strane žalobcu. „Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 205/2009z 29. júna 2010).

19. Podľa § 80 ods. 1 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

20. Účelom procesného inštitútu obsiahnutého v citovaných ustanoveniach § 80 CSP, je riešiť dôsledky singulárnej sukcesie, ak táto nastala po začatí konania. Zmyslom tejto právnej úpravy je umožniť žalobcovi, aby pomocou zmeny účastníka konania odstránil nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie, ktorý nastal v priebehu konania a ktorý by inak neodvratne viedol k zamietnutiu žaloby, pričom sa ukazuje, že je hospodárne, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v rámci už začatého konania voči inej alebo proti inej osobe. Predpokladom zmeny je návrh na zmenu účastníka podaný žalobcom alebo osobou, na ktorú boli práva alebo povinnosti, o ktorých sa koná, prevedené alebo na koho prešli a súhlas nového žalobcu (nevyžaduje sa, ak návrh podá sám vstupujúci žalobca).

21. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 16.04.2018 (č. l. 56) navrhol zmenu strany sporu na strane žalobcu podľa § 80 ods. 1 CSP vzhľadom na tú skutočnosť, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtne 48, Bratislava, ako postupníkom bola pohľadávka žalobcu ako postupcom voči žalovanej ako dlžníčke, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporového konania postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. ako postupníkovi. Rámcová zmluva o postúpení pohľadávky má byť uložená v Správnom registri súdu pod sp. zn. OpP 2/18.

22. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že súd návrhu na zmenu sporovej strany vyhovel uznesením zo dňa 06.05.2018 (bod 4. napadnutého rozsudku), avšak odvolací súd nemal preukázané, že uvedené uznesenie je súčasťou preskúmvaného spisu, teda nemal preukázané, že súd prvej inštancie uvedené uznesenie skutočne vydal.

23. Ohľadne žalobcom tvrdeného prevodu práva súd skúma, či ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práva alebo povinnosti, či táto skutočnosť naozaj nastala (napr. či rámcová zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práva alebo povinnosti, o ktoré v konaní ide. Otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo ktoré malo prejsť na iného, tu skutočne je, alebo či na iného skutočne prešlo alebo bolo prevedené, sa nezaobera, pretože sa týka už posúdenia

veci samej, ku ktorému sa súd vyjadruje až v rozhodnutí vo veci samej. K zmene účasti však dôjde až vtedy, keď súd zmenu pripustí. To znamená, že pokiaľ o návrhu podanom podľa § 80 ods. 1 CSP súd právoplatne nerozhodne, zostáva okruh účastníkov konania nezmenený.

24. Keďže odvolací súd nemal preukázané, že súd právoplatne rozhodol o zmene sporovej strany na strane žalobcu, bolo potrebné, aby odvolací súd konal s doterajšou stranou konania, t. j. so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava. Keďže však z obsahu spisu vyplýva, že malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s. na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., odvolací súd nemal v danej veci preukázanú aktívnu vecnú legitimitáciu spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., pričom postupom súdu prvej inštancie, keď tento konal so spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o. bez vydania procesného uznesenia podľa § 80 ods. 2 CSP, došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je už len z uvedeného dôvodu je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. S poukazom na uvedené, bude úlohou súdu prvej inštancie v danej veci preskúmať návrh žalobcu na zmenu sporovej strany, rozhodnúť o jeho návrhu podľa § 80 ods. 2 CSP a následne opätovne rozhodnúť vo veci samej.

25. Odvolací súd po prejedaní veci tiež dospel k záveru, že právne závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sú nedostatočné a nepresvedčivé, pretože súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo pri posudzovaní správnosti uvedenia výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné vychádzať z údajov NBS za obdobie august 2013, teda z údaju 16,4910 %. Navyiac je zrejmé, že súd prvej inštancie pojmovo nerozlišuje medzi priemernou RPMN a RPMN (ročnou percentuálnou mierou nákladov). Odvolací súd prvej inštancie má za to, že údaje NBS poskytujú súhrnné informácie o poskytnutých spotrebiteľských úveroch za určité referenčné obdobie, pričom ide o priemerné hodnoty, avšak na účely posúdenia správnosti RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné vychádzať z individuálnych dojednaní konkrétnej úverovej zmluvy, nakoľko RPMN sa podľa § 19 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch vypočítava podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 cit. zákona. Súd prvej inštancie môže zistiť, či je RPMN v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa, napr. ak si zodpovie otázku - aká suma peňazí bola spotrebiteľovi poskytnutá ako úver (či sa rovná výške úveru na zmluve), aké poplatky boli zarátané do nákladov, či existujú poplatky za služby, ktoré neboli zarátané do RPMN, či bolo zarátané poisťné a taktiež je potrebné zvážiť, či náklady na vedenie platobného účtu sa zarátavajú alebo nie. Odvolací súd tiež považuje za potrebné dodať, že sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru sa spája s nesprávne uvedenou RPMN, len pokiaľ táto bola uvedená v neprospech spotrebiteľa, teda ak by bola uvedená v nižšej hodnote ako by v skutočnosti bola, čo by malo za následok zavádzanie spotrebiteľa o výhodnosti poskytnutého úveru.

26. Ďalej odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že pokiaľ odvodzoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru od § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch, tak citované ustanovenie nebolo v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy účinné v znení, v akom ho citoval súd prvej inštancie, ale v čase uzatvorenia úverovej zmluvy bola povinnosť uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia subsumovaná pod § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. V tomto smere je potrebné poukázať na rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie C-42/15 účastníkov Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bírová a na to nadväzujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017, ktoré sa zaberajú práve eurokonformným výkladom sporného ustanovenia. Najvyšší súd konštatuje, že § 9 ods. 2 písm. k) Zákon o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie Zákon o spotrebiteľských úveroch hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 56/2018, 2 Cdo 235/2017, 6 Cdo 113/2018).

27. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že v posudzovanej zmluve nie je uvedená presne konečná splatnosť úveru podľa § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, tak odvolací súd opäť uvádza, že § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia

zmluvy nestanovuje povinnosť uvádzať termín konečnej splatnosti v úverovej zmluve, ale hovorí iba o spôsobe akým poskytovať predzmluvné informácie uvedené v § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vymedzoval § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Cit. ustanovenie vyžadovalo, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Národná rada Slovenskej republiky však dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým s účinnosťou od 01.05.2018 upustila od požiadavky uvádzania doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a vyžaduje len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dôvodiac, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-331-18 zo dňa 5. septembra 2019, kde bol prijatý záver, že vnútroštátnemu súdu prislúcha vykladať vnútroštátne právo, ktoré bolo účinné v čase relevantných skutkových okolností, v danom prípade v deň uzatvorenia dotknutej zmluvy, v čo najväčšej možnej miere a bez toho, aby sa požadoval výklad contra legem, v súlade so smernicou 2008/48, ako ju vykladá rozsudok z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42, EU:C:2016:842); teda náležitosti zmluvy je potrebné vykladať v súlade so smernicou, aj keď v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo znenie vnútroštátnej právnej úpravy odlišné. Keďže smernica č. 2008/48 nevyžadovala a ani nevyžaduje uvádzanie termínu konečnej splatnosti, odvolací súd je toho názoru, že je potrebné, aby zo zmluvy bola určito daná doba trvania zmluvy o úvere, pričom dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné chápať ako celkovú dobu medzi okamihom, kedy je spotrebiteľovi po prvýkrát umožnené úver čerpať, a okamihom, do kedy je spotrebiteľ povinný úver najneskôr splatiť.

28. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP ako aj s tým súvisiacim výrokom o trovách konania (§ 379 písm. a) CSP) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v rozpore s § 220 CSP, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. V ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný záväzným názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), opätovne posúdi žalobcom uplatnený návrh, pričom sa náležite vyporiada aj s námietkami odvolateľa, osobitne uvedie aké náležitosti vyplývajúce zo Zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve absentujú. Rozhodnutie odôvodní zákonným spôsobom tak, aby bolo v súlade s § 220 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).